

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

**Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy mint kis "könyvecske" a kezéd ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!**

Ki kicsoda a Hungária magyar fiataljai közt

Grabner István Máttyás

Igen, tudom, Grabner Bandi és Nagyiványi Patrícia fiát mindenki ismeri. Nem venni tudomást róla szinte lehetetlen. Mert magas, feltűnő minden szava, a mozgása, mert tehetséges fiatal előadó-művésze a kolóniánknak és fájdalmasan szókimondó; mert mikor őszintén elmosolyodik olyan kedves, hogy szemébe nézve nem lehet nem megszeretni. Most úgy mutatnám be Pistit, ahogy még eddig ő maga sem tehetette.

Zólyomi Kati: Próbáljunk meg úgy beszélgetni, mintha nem ismernénk annyira egymást... segítesz?

Grabner Pisti: Mintha nem ismernék egymást? Ez jó lesz...

ZK: Ez eddigi életed legviharosabb vagy legnyugodtabb pillanata?

GP: Uff - tulajdonképpen krízises. Olyan pillanatban vagyok, amikor egy életre szóló döntést kell hoznom. A pályaválasztásra gondolok. Mikor szüleimnek azt mondtam 15 éves koromban, hogy színész szeretnék lenni, szépen mosolyogtak és megkérdézték tőlem: és emellett még mi? Így aztán úgy döntöttem, hogy valamit az egészségügyben akarok tenni. Így kerültem a gyógyszerészetbe. Többen mondták, hogy helyesen döntöttem. De csak a tanulás nem elégít ki, ezért hetente egyszer színiiskolába is járok. Többször van az, hogy elgondolkodom a döntésem fölött, és hogy legszívesebben bevágnék mindent a sarokba, hogy csak a színésszettel foglalkozzak. De aztán előkerül a racionális oldalam, ami azt javasolja, hogy valamit kezdjek a színészet mellett, hiszen annyian vannak, akik megpróbáltak ebben a branchesban karriert futni, és manapság betéví falatjuk sincs.

ZK: Mikor érezted magad a legboldogabbnak az utóbbi két év alatt? És miért?

GP: Legboldogabb Németországban voltam 2004 júliusában, ahol ösztöndíjként kaptam fizetett utat, plusz ott-tartózkodást egy teljes hónapra. Ez egy nemzetközi pályázat, amire 90 különböző országból jelentkeznek németül tudó diákok, és a nyerteseket (max. 6 diák országonként) kiküldik egy hónapra Németországba, hogy az összes többi nyertessel bejárják az országot csoportokra osztva. Voltunk a 14-es számú csoportban: 3 argentin, 2 kazah, 2 örmény, 2 dél-afrikai, 2 orosz, 2 portugál - és meglepetésemre 2 magyar! Egy felejthetetlen élmény volt ez, nemcsak a saját részemre, hanem mindenkiné, aki részt vett ezen a programon, kivéve szegény csoportvezetőknek, akik szervezték a mindennapi programjainkat. Olyan barátságok alakultak ki, amelyeket még mindig ápolunk.

És persze a mostani magyarországi utam is egy óriási élmény volt!

ZK: Újabban utaztál elég sokat ide meg oda...

GP: Júliusban voltam egy hetet Németországban barátokat meglátogatni (volt osztálytársaimat Münchenben meg Weinheimben, meg

Nürnbergben egy családhoz, akiket 2004-ben ismertem meg, és akik még Filmfesztiválra is vittek, ahol az ő rövid filmjüket mutatták be). Aztán voltam 4 hetet Magyarországra rokonokat meglátogatni, akik egy részével 5 napot töltöttünk Horvátországban. Hihetetlenül boldog vagyok, hogy elutazhattam, az biztos, és nagyon hálás, főleg szüleimnek.

ZK: Mit szeretsz nagyon a közösségünkben, és mit nem állhatsz ki?

GP: Elismerik a munkámat (mármint a szavalást, szereplést, stb.), az a lényeg. Mi az, amit ki nem állhatok? Azt, amikor korlátoltan az innováció ellen vannak.

ZK: A hivatás szó ijeszt, vagy bátorít?

GP: Úgy érzem, hogy minden, amit csinálok, azt hivatás alapján csinálom. Máskülönbén lehet, hogy eszembe se jutna bizonyos dolgokat végrehajtani. Tehát bátorít. Persze van olyan, hogy nekimegyek durván a falnak. De fel kell ilyenkor kelni, és továbbmenni.

ZK: Meséld el egy heted folyását.

GP: Elégé mozgalmas az életem. Hm... Hetente négyszer (kedd, szerda, péntek, szombat (!) hajnal 6-kor kelek, mivel 7-kor bent kell lennem az egyetemen. Szüleim mélyen alszanak, mikor én már régen úton vagyok... (nevetés). Hétfőnként délután négykor bemegyek a színiiskolába, ahonnan kb. este fél-háromnegyed tizenegykor jövök ki. Ha szerencsém van, és a vonatok rendszeren járnak, éjfélre hazaérek. Kedd-csütörtök-pénteken 2 óra edzés kerül sorra: úszás. Ehhez hozzájön szintén kétszer hetente a kondizás (ami többször időhiány miatt elmarad).

Szombatonként este összejövök a volt osztálytársaimmal, és csak akkor lazítok... Muszáj valamikor azt is.

És vasárnap - tanulás. Micsoda újdonság...

Aludni? Olyan nincs, de bízom benne, hogy valamikor lesz! (nevetés)

ZK: Utolsó kérdés: hol s mikor születél?

GP: Buenos Airesben 1987-ben.

ZK: Hogy képzeled el a következő 5 évet?

GP: Lehetőleg időben szeretném befejezni a gyógyszerészetet, és aztán összes energiámat a színészetre meg éneklésre akarom fordítani - és fogom is!

ZK: Pisti, mintha nem ismernélek, köszönöm őszinteségedet és humorodat (hahahaha).

Havi "HUFImondat":

"Kevés nemzet a földön foglalkozik állandóan s aggodalommal a hazafias kérdésekkel, nyelvápolással s a tudat-formálással. A magyar ilyen nemzet." (ZK)

Olvasunk...

és gondolkozunk:

"Az egyidejű munka energiája"

A napokban nem is törődhettem más gondolattal, mint az új idők honvágyával... Azzal, amely még a legfiatalabbak szívét is széttepi, és az egész világon - ha csak lélekben is - összetart annyi embert...

Október van (bár olvasóink november elején találkozhatnak e szavakkal), de nem akármilyen október... Az idén évfordulót rajzol a magyar nép minden naptárban, minden leírt szóra nehezebb súly kerül. Szinte vége az évnek, és mi a még emésztetlen érzéseinket morzsolgatjuk és úgy élünk tovább.

Karácsonyra kéne gondoljak, vagy talán praktikusabb, mindennapi dolgokra. De nem: az jut eszembe most, hogy miket csinálunk mi magyarok az egész világon, *teljesen egyszerre: a szinkronizált életbenmaradást annyira ismerjük és gyakoroljuk, annyira "értünk" hozzá, hogy hivatásos szakmásokként összejátszódunk. A szolidaritás tüze augusztus 20-án, a Forradalom tiszteletadásai, a Szabadságharc megemlékezése...*

Személyesen (s szerényen), a mai

körülményekhez mérve, mégis hiányosnak találok a "szinkro-események" listáját. Többet kéne "egyszerre" tennünk, és tudomást is vennünk róla. Nem többet tenni, *hanem az, amit már teszünk*, legyen egyszerre, legalább ugyanazon a napon (néhány szervezett e-maillal és türelemmel el lehet érni): más energia szabadulna ki belőle. Már a tudat maga, hogy nem egyedül hajtod végre, hanem sok millióval együtt... Mintha mégis egy országban élnénk, amelyet a tiszta egék igazsága távlatából el is nevezhetnénk "a másik Magyarország"-nak. Ahol minden lehetséges, ahol nem a törvények, hanem a legátlátszóbb eredet iránti ösztönös kötődés és szeretet uralmodik.

Elmerengtem azon, hogy kortárs gondolataink s kérdéseink megoldása első fokozataként talán meg kéne szervezni az *első nemzetközi magyar származású fiatalok konferenciáját...* A buenosi HUFI bizonyára küldhetne értékes delegációt (hacsak nem itt tartjuk meg az elsőt...)

Ennyi. Csak egy ötlet.

50 éves megemlékezés

(Tiszteletadó előadást tartott ismét a Buenos Aires-i kolónia. Mit látok a kortársaim szemében?)

Az 50 év eltelt. Egy szakasz végét jelenti talán? Egy újjászületést? Mit kell tennünk, hogy a magyarokban felébredjen a Forradalom borzadalmát után az elmúlt évek visszhangja? Nem szinte kötelességünk, egy-egy tanulságos cselekedet? Vagy csupán ez az egyetlen felelősségünk, hogy megemlékezzünk bensőséges, vagy - mint most - tágabb keretben az akkori történetekről?

A fel-felmerülő kérdés ez: melyik a következő lépés? Mi jöjjön hozzá? Mik a célok, a feladatok? Vannak-e, egyáltalán? Mi fontos, és mi nem az? Mi a szerepe az új magyar fiataloknak a világban? Hogy vehetik át a fennállási bástyát, ha az ő valóságuk teljesen más igényekre keresi a választ?

Ilyen ihlettel s ilyen kérdéseket feltéve készült a 2006-os tiszteletadó műsor.

Az utolsó napok az előadás előtt furcsa lelkületben zajlottak le. Az előadók sora is különlegesen válogatott volt. Habár volt köztük szintársulat tapasztaltabb tagja, tehetséges előadó, magabiztos cserkészvezető, közönséghez hozzá szokott szónok s lelkes fiatal - mindenki egyaránt vetődött fel ugyanaz a meghatódás, az őszinte, érzékeny könny, a tűnődés, a mindig megrázó elmélyülés lehetősége.

Minden esetre az előzetes hangulat a szövegolvasásnál már nyomot vésett mindnyájunkban. Ilyenkor ezrivel fakadnak a kérdések és válaszolni nem könnyű, de kell.

Ilyenkor itt, Magyarországtól igen messze a sors kedvező vagy kegyetlen

kezéről beszélgetünk. Ilyenkor művészi elképzelésekkel és szimbolikus színpad hatásokkal játszik az idő és a képzelet.

Ilyenkor forog az ész, a szív, és várjuk - előre elképzeljük! - az esetleges néző

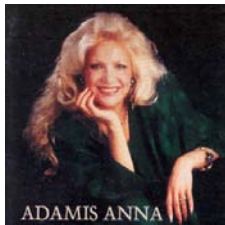
reakcióját is. Hogy egy szó se ejtődjön ki hiába. Hogy a gondolataink ne vesszenek el a semmiben, hiszen minden vágyunk az, hogy mondanivalónk bejuthasson a magyar emberek legbelsejébe és ez úton haza is vihessék magukkal a szívükben. A mai magyar fiatalok üzenetére épült föl vigyázva a műsor gerincszerkezete. A szakaszok természetes elmúltáról tanúskodott, de a megtörtént valóságok megemlézésére építette hangulatát. A reménnyé vált és esetleges végleges összetartásra kötött virágcsokor nőtt ki a sötét feneketlen-fekete magyar zászlónk jelképes gödréből.

Ezért volt érdemes, ezért számoljuk a magyar éveket és vagyunk még utánuk, ezért jelent megmaradást egy vadonatúj magyar fiatalokból álló rock-együttes Argentínában. Ezért, meg sok minden másért kell még mindig a magyar a magyarnak! De a tettek örömeiben! Megnevezve mindent, jót s rosszat, igazságot s igazságtalant, a hazugságot és az igazat! Mert egyet megtanultunk már mi is: *nem bánthatjuk már egymást, mi magyarok!* (ZK)

(Üzenet a "Honvagy" résztvevőinek: végtelenül örültem a közös munkánknak, és hadd köszönjem meg nektek, akik változatlan bizalommal mellém álltok, hogy együtt álmodhattuk meg ezt is!)

LELKI SARKOCSKA

Arra születtem,
hogy kisgyerek legyek,
Anyám mellett játszom
hosszú éveket,
Arra születtem,
hogy felnőtt is legyek,
S megértsem a szóból azt,
amit lehet,

Arra születtem,
hogy megszeressenek,
S megszeressem én is azt,
akit lehet,
Arra születtem,
hogy boldog is legyek,
S továbbadjam egyszer
az életemet,

S végül arra jöttem e világra,
Hogy hinni tudjam: nem vagyok hiába.

S végül arra jöttem én e világra,
Hogy belehalnom se kelljen hiába.

"Versek és képek"; Adamis Anna,
Corvina kiadó, Budapest, 1979

ZIKHÍR - ZIKÚJDONSÁG

“Reszkessen az Óhaza: közelednek a MEGGYEK!”

9 harmadgenerációs magyar származású, Buenos Airesben született lány és fiú, átlag 14 darab évet éltek csak, de 30 nap múlva Magyarországon lesznek együtt, hosszú 90 napig...

Hogy ez mit jelent kis közösségünknek, könnyen elemezhető: mégegy magyarul jól beszélő újabb gárdát, valódi, összekovácsolódott baráti csoportot, már egy kis “magyar tapasztalattal” rendelkező embertörzsecskét. Akik ismerjük őket, közelről tudjuk milyennek, de hadd meséljem el azért azt, amit mégsem láthatnak a AMH kíváncsi szemei. Hét szép lányka két kis gavallér kíséretében december 2-án elutazik innen messze, nagyszüleik csodás földjére, Magyarországra. Majdnem mindnyájan (még) tisztességesen beszélnek magyarul, aktív cserkészek, ZIK-diákok, kezdő néptáncosok is. Az iskolában a 8. évet járják, vagy fejezik be az idén. Feltűnően szépek, mutatósak, zajosak, eredetiek, jópofák, egészséges közel 170 centis serdülők a legintenzívebb “serdülésben”. Eddig mindent egy kupacban csináltak, hát miért ne legyen ez is így: az új idők már szokásos “hazalátogatását” egy rövidebb “öszöndíj”-út keretében.

Külön-külön családoknál fognak lakni, ki Budapest szívében ki máshol.

De máris kimondhatjuk: rettegjen Ezeiza, a légítársaság, rettegjen Ferihegy s a királyok városa! A MEGGY csoport közeledik!

Bevallom: komoly türelem-munka volt, de sikerült őket egyszerre egy helyiségben leültetni, sőt kikérdezni. Hadd tudjon róluk az egész felnőtt világ, tárjuk nyilvánosság elé válaszaikat, elképzeléseiket is!

Körben ültek, jómagam körbementem a kis magnóval. Többször félbeszakítottuk a felvételt s a fényképezést is, hogy “lerohanjanak” ezt meg azt a zeneszámmat letáncolni: a földszinten ui. nagyban folyt az Ösztöndíj-bizottság októberi buli-ja!

Íme az izgalmas kikerdezés eredménye. Nem nagyon tettem rendbe az anyagot, hogy az olvasó azért az ott uralkodó vidám izgatottságról is élőképet kaphasson.

Megjegyzés: majdnem mindig egyszerre válaszoltak minden kérdésre, megtárgyalták egymás válaszait, önfeledten felkacagtak, összenéztek, élveztek a riportot, és kivétel nélkül számolták az elutazásig hiányzó napokat-órákat-perceket.

Vékony, nyúlánk, mozgékony-izgága, jókedvű fiú; megszeppen, hogy “poni” vele kezdem:

Papp Máttyás: 1992. július 23-án születtem (gondolkozok), mamám Bella és papám Pindur (nevetünk mindnyájan, mert úgy néz rám, mint aki csodálkozik azon, hogy miért kérdezem azt, amit már úgyis tudok...)

Szóval Bernáth Bella és Papp... Pindur - István (újából általános nevetés).

Zólyomi Kati: Nem lesznek ott a szüleid, csak a barátaid és a befogadó család. Hogy készülsz erre a három hónapos távollétre?

Máttyás: Örülök, hm... bár azt hiszem hosszú lesz a 90 nap.

ZK: Először méssz el otthonról?

Máttyás: Két éve már voltam Szentendrén a nagynénimmél, Emödyné Anikónál. Egyedül mentem, de utánam jött Bella (mindig így hivatkozik anyjára, így is szólítja meg). Most is Szentendrre megyek. Közel van Budapesthez!

Hajszálvékony, csinos, szép magas, és korához képest kiegyensúlyozott lányka:

Gröber Stefi: 19... 9...? (mindegyik nehezen fejezi még ki a számokat magyarul), szeptember 24-én

születtem. Szüleim Várszegi Henriette és Gröber (boldogan rávágja) Bernát! Budán fogok lakni, és nagyon boldog vagyok, hogy mehetek és Lisával találkozhatok! (nővérével, aki ott tanul).

A sarokban ül, nyugodtan a sok lány között. Nagyra mereszti két szép kék szemét, míg várja, hogy rákerüljön a sor:

Lomniczy Attila: Most leszek 14 éves, november 6-án. 1992-ben születtem. Mamám Haden Alexandra és papám Lomniczy Máttyás.

ZK: Örülsz ennek az útnak, vagy félsz is az ismeretlentől?

Attila: Nem félek, csak örülök! Várom!

Ő a legfiatalabb, de utazásban a legtapasztaltabb. Olyan természetesen veszi az egészet:

Zombory Michelle - Michu: 1993. szeptember 2-án születtem, papám Zombory István – Dudi –

és anyukám Kemes Kati. Én Solymáron leszek, és furcsa lesz három hónapig a család nélkül lenni... De érdekes lesz, mert más lesz! Erre nagyon kíváncsi vagyok már most.

Különleges, néha hallgatag, megfigyelő tehetséggel rendelkező, már betöltött 15 éves, pompásan göndör hajjú lány:

Jeffrey Teréz: 91-ben születtem, októberben... Fóthy Zsuzsi és Jeffrey Dani a szüleim. Gödöllőn fogok lakni, de sétálni fogok mindenfelé.

ZK: Te vagy a legidősebb a csoportban (kacagunk mindnyájan), azért fogsz vigyázni a barátaidra?

Teréz: Nem hiszem...! (nevet ő is jóízűen)

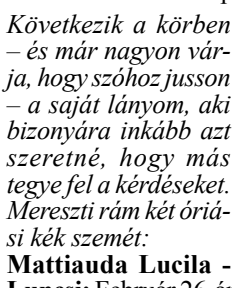
Nagyon figyel, de nem szerez beszélni így, nyilvánosan a magas, mamájára félelmetesen hasonló barna lány; de azért kihúzza magát és mondja ő is:

Arcagni Anikó: Október 21, 1992. Óbudára megyek lakni. Mamám Fóthy Margit (Rita) és papám Adolfo Arcagni.

Mellette ül a csoport kistermetű vékonysága, az okos, meggondolt Vale, aki büszkén keresi a szavakat, hisz nemrég kezeli a magyart.

Szentiványi Vali: Május 17-én, tizenkilenc kilencvenhárom! Ernst Bettina a mamám és Szentiványi Miklós a papám.

Mattiauda Lucila - Luncsi: Február 26-án születtem, 1993-ban, Pauli után néhány héttel. Papám Mattiauda Andrés és mamám... (nevet) te! Budán fogok lakni.

Kis ideges nevetés közepettén válaszol, boldogan, a másik nagydarab szőkeség:

Zaha Paula: 1993. január 14-én születtem (annyira nevet, hogy alig tudja kimondani szülei nevét), Zaha Sanyi és Lomniczy Alexandra a szüleim.

ZK: Hogy várod ezt az ösztöndíjat?

Paula: Izgulok és örülök egyszerre! Annak, hogy barátaimmal együtt ismerhetem meg Magyarországot!

ZK: Gondoljátok, hogy a csoportszellem javára megy ez az út?

(innenről az Interjú végéig leírhatatlan ricsaj közepette beszélgetünk).

Stefi: Szerintem, megerősíti!

ZK: Te is számolod a hiányzó napokat?

Stefi: Én nem, de Luncsi igen! (nevetnek).

ZK: Elbúcsúztatok Ezeizán, felszálltatok a gépre... hogy képzelitek el maga a repülést, azt a 17 órát?

Attila: Én már repültem öt éves koromban! Finomakat kapunk enni... Én remélem jó helyet kapok (nem a szélén) úgy, hogy a közepén lehessen és mindenkivel tudjak egyszerre beszélni.

ZK: Már Magyarországon, az iskolán kívül, hogy fogjátok eltölteni az időt?

Teréz: Szeretnék helyeket megismerni, és nagyon sokat sétálni. Játszani a hóban (ezt a javaslatot mindnyájan élénken helyeslik: “én is! én is!” - felkiáltásokkal).

ZK: Konkréten, mit vártok az úttól?

Anikó: Hogy jobban tudjak magyarul beszélni, mikor visszajövök.

ZK: Igen, hisz ezért mentek, és három hónapig csak magyarul fogtok hallani-kommunikálni...

Vali: Először nehéz lesz... furcsa is lesz, de kedvvel megyek át. Megismerni a magyarországi családomat és élvezni ezt a különleges utat (keveri a szavakat, hol spanyolul, hol magyarul beszél, de elég jól fejezi ki magát).

ZK: Mi lelkesít titeket a legjobban?

Luncsi: Ott lenni! (a nála szokásos módon hadarja a szavakat). És hogy Lumpi (Fóthy Erzsébet. Lumpi Teréznek nagynénije, Fóthy Zsuzsinak nővére) keresztmamámmal is lehetek annyit idő után!

ZK: Mi fontosabb nektek: az utazás maga, a barátaival együtt, vagy az, hogy Magyarországra mentek?

Paula: Az igazán fontos az, hogy Magyarországra, de együtt megyünk!

Teréz: Nekem az fontos, hogy odamegyek ahol nagyszüleim éltek. Az is, hogy “élőben” láthatom mindazt, amit a ZIK-ben tanítottak nekem. A cserkészletben is sokszor ezekről meséltek...

Stefi: Nekem is az fontos, hogy barátaimmal megyek, de ha már ott leszek, biztos Magyarországra is tetszeni fog nagyon. És majd Lisával is sétálhatok sokat!

ZK: Valamikor már gondoltatok arra, hogy mit jelent számotokra az, hogy magyarok vagytok?

Stefi: Tábortan szoktam néha ilyenekre gondolni.

Attila: Nagyon jó barátaim vannak a magyar klubban. Nekem is az a fontos, hogy velük utazom.

Michu: Minden egyformán fontos. Én nekem az is, hogy megismerem honnan származik a családom.

Luncsi: Nekem is vannak rokonaim Budapesten és Erdélyben is.

ZK: Van-e valami különös, amit nagyon meg szeretnétek nézni Magyarországon?

Paula: A Hősök terét!

Michu: Ott sétálni, ahol még nem voltam, de most barátaimmal együtt!

Máttyás: Mindent, semmit sem különösen... De! A Lánchídon átmenni többször!

Stefi: Valahova menni Lisával.

Luncsi: A Széchenyi fürdőket!

Teréz: Minden érdekel, de főleg a lányokkal és Lumpival lenni.

*

Egyelőre kifogytak a „logikus” kérdéseim... majd mikor már visszajöttök, lesz mit elmeséljenek! Míg ezeken tündöttem, észre sem vettem és elúnt mind a kilenc... lementek tovább “bulizni”. Hát igen, már elkezdődött számukra is a “bulikorszak”. Azt is együtt élvezik, szerencsére, soha nem lankadó jókedvvel és még több energiával. Egészen furcsa volt a MIK szoba, hangjaik nélkül. Elgondolkoztam azon, hogy milyen régen volt az, amikor barátaimmal megkaptuk a Hungáriától ezt a termet, és irgalmatlan lázzal díszítettük s tettük alkalmassá magunknak... Újabbban a MIK „alszik”, és az üresség kényszer-csendjében várja vissza a Hungária fiataljai drága várját... Csak egy kis építész-mérnöki számítás és friss cement kell ahhoz, hogy ez megvalósulhasson! (ZK)

MINIHUFI Fiatlokról innen-onnan

- Októberi buli: megvolt a Hungária nagytermében úgy, mint máskor. A cél hatalmas! Abból áll, hogy támogassuk anyagi hozzájárulással az ösztöndíjasok évente esedékes utazását Magyarországra!

Kérdem én: miért nem támogatja a kolónia, vidám jelenlétével? Miért nem láttam a mulatók közt az ismert, szeretett arcokat? A cél nem elég fontos nekik - vagy az emberek már nem szeretnek mulatni?

GFOTO.ORG

- A 2007-es nyár nagy megmozdulásaira is már folyik a gyűjtés a cserkészek részéről. Az idén még hátralévő hétvége ismét zsűfólásig tele programmal, de ez esetben irtó érdekes szórakozási kínálatokkal is rendelkeznek. A már eddig lezajlott, hasonló célú rendezvényről (ifjúsági buli, „Csodás Budapest” című énekes előadással egybekötött vacsoraest a Hungáriában, és még egyéb más) következő számunkban beszámolunk.

Tartsuk szem előtt a célt: a lehető legtöbb pénzmag időbeni összeszedése, hogy senki részére ne adódjék fönnakadás a nyári táborokban való részvételben! (és lásd az októberi Minihufi híreit a tervbevett tutajútról /fiúk/ és hegyi gyakorlatúról /lányok/!)

A cserkészközösségnek életbevágóan fontos minden elképzelhető támogatás, hogy a gyönyörű, emberebb embert építő tevékenységük s terveik megérdemelten jól sikerüljenek! (ZK)

Juhász Gyula:

Imádság a gyűlölködőkért

Én Jézusom, te nem gyűlölted őket, A gyűlölködőket és a köpködőket.

Szeretted ezt a szomorú világot S az embert, ezt a nyomorú virágot.

Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet És hogy fölöttünk csak az Úr ítélhet.

Szelid szíved volt, ó, pedig hatalmas Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.

A megbocsájtást gyakoroltad egyre, Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.

Ma is elégszer hallod a magasban A gyűlölet hangját, mely égbe harsan.

A gyilkos ember hangját, aki részeg S a szeretet szavát feszítené meg.

És Jézusom, most is csak szánd meg őket, A gyűlölködőket és a köpködőket.

Most is bocsáss meg nekik, mert lehet, Hogy nem tudják tán, mit cselekszenek.

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

39-es I.cs.cs. szolidaritás lángocskája

Szombat délután. A Magyarok Nagyszasszonya csapat leánycserkészei visszaérkeznek a cserkészszáiba. Nem a megszokott arckifejezést veszem észre rajtuk. Honnan jöttek meg? Azonnal kérdezem is: árva gyermekek otthonában töltötték a cserkészösszejövetelre szánt órákat. Vittek nekik saját maguk által készített süteményt és játékokat, énekeltek, ölbé vették őket s egy lényegében rövid de „óriási” boldog idővel ajándékozták őket meg. Ez nem játékonyság. Ez igazi cserkészlet.

(ZK)

A Parancsnok írja:

Egy mosoly, amely egész hetünket boldoggá tette!

Szeptember 30-án, ZIK után átmentünk a Zaha családhoz finomságokat készíteni. A lányok nagyon beleélték magukat a sütésbe: volt, aki könyökig csokis lett a sok „alfajor”-festés alatt, volt, akinek a keze lett nagyon ragacsos a pogácsakészítésben, a habcsókkal pedig volt, akinek a szája köré nézve észre lehetett venni, hogy komolyan vette a kóstolást! És végre, miután két órán keresztül a nagy lisztfelhőben gyúrtunk, kentünk, elkészült az uzsonnánk. De ezen a szombaton nem magunknak készítettük mindezt, hanem tervünkben volt egy lány-gyereketthonba elvinni.

Amikor megérkeztünk oda, már messziről láttuk a kislányokat. 7-en voltak összesen, 2-től 9 évesig. Beléptünk az udvarba és már amikor közeledtünk köszönni, rögtön ölnkbe ugrottak. Bennem olyan meleg érzet keletkezett, hihetetlen, hogy mennyi szeretet sugárzott abból az első ölelésből. Megosztottuk velük az uzsonnát, aminek nagyon örültek. Csillogtak a szemek és csak mosolyogtak! Minden kislány kiválasztott egy cserkészlányt, akihez a legszívesebben közeledett. Rajtuk ültek, mesélgettek, és amikor már több volt a morzsa, mint a sütemény akkor megszólalt az egyik kislány:

- És holnap is jöttök? És ezentúl minden délután, ugye?

Wow! Nehéz volt erre felelni. Egy édes de sanyarú érzés is volt bennem: édes, mert hihetetlen, hogy ilyen rövid idő alatt valaki ennyire megszerethet, és ennyire fontosnak tartson minket; és sanyarú, mert tudtuk, hogy lehetetlen volt másnap is eljőnnünk. De összenéztünk: egyetértettünk abban, hogy évvége előtt megint meglátogatjuk őket!

Ilyenkor vesszük észre, hogy olyan sok mindenben keseredünk el, ami nem is olyan fontos, amikor vannak mások, akiket az Isten nem áldott meg egy családdal, egy saját otthonnal, egy könnyű élettel... És azt gondoljuk, hogy a kislányoknak mennyire jó, hogy meglátogatjuk őket, de csak a végén döbbenünk rá, hogy mennyit viszünk MI háza magunkkal. Nagyon megható volt, és tényleg egész héten visszaemlékeztem azokra az édes mosolyokra!

Szeley Cynthi st. csapatparancsnok

Az 1956-os Magyar Forradalom napjaiban: Némethy György levele Brogyányi Gábornak (*) Ithaca (USA), 1956. november 7, szerda

Kedves Gáborom!

Nagyon köszönöm leveledet a bennefogalt beszámolókkal. - Az elmúlt két héten mind csak egy dologra gondolhattunk és gondolunk. Igazán büszkék lehetünk nemzetünkre, de most már csak a gyász és az izgalom marad. Azóta, hogy leveledet megírtad, elkövetkezett az október 23-i nagy napra és a drámai, hősies két hétre a magyar történelem fekete napja, múlt vasárnap. Az oroszok eddig sem adták ki a kezükből, amit egyszer megmarkoltak; most is valószínű volt, hogy nem adják meg szépszerével, amit a magyarok kívánnak; a múlt hét második felében az orosz csapatmozdulatok nyilvánvalóan jelezték, hogy mi fog következni; mégis a vasárnapi gyász, a magyar szabadság leveretése, sárba tiprása hirtelen csapásként, megrendítő ütésként ért. Nem volt elég az elmúlt tíz nap pusztítása, vérontása, most még többnek kell jönnie. Az oroszok, a szovjet vezetők megmutatták állandó, valódi arcukat a megtevesztésre igyekvő krucsevi nyájas vigyor mögött. Otthon megint egy vak, tekintetnélküli barbár pusztítás folyik.

Az orosz erőszak megint egyszer végigázol az országon. Most csak attól reszketek, hogy mi következik ezután: mikor a harc elül (és a Nyugat megnyugszik), csendben, lassan, milyen újabb gyalázatos gonosztevőkkel fogják a kommunisták megbosszulni a nemzetnek ellenük való feltámadását, mivel fogják tetőzni tetteik lajstromát? Bárcsak nem így lenne! Isten irgalmazzon ez után a megpróbáltatás után és állítsa meg a pusztító erőt.

Otthon még mindig nem adták fel a kilátástalan harcot, még remélnek. Pedig egyedül, minden segítség nélkül, hogy állhatnak meg a hatalmas túlerővel szemben? És nem csak a túlerő az, amivel szemben állnak, hanem egy gyalázatos, hitszegő, hazug alávaló alatomosság, amely minden tisztességet, emberiességet, fair-séget sárba tipor, félrelöki a követek sérhetetlenségét, nem tartja szükségesnek az ígéretek betartását. A sokat hirdett liberalizálódás sem jelent semmit: ugyanaz a könyörtelen, leigázó vaskéz tartja a kormányt a Szovjetunióban, mint azelőtt.

Papp László (USA):

Messzi Tábortüzek II.

A Dömötörné Kokron Margit Alapítvány kiadásában megjelent *Messzi Tábortüzek II* című népdalgyűjtemény azzal a felvidéki énekekkel kezdődik, amivel az első CD is kezdődött:

“Ezért a leányért mit nem cselekedtem,
Hernád fenekéről apró gyöngyöt szedtem.”
Ez a gyönyörű szerelmi dal fémjelzi a *Messzi Tábortüzek* sorozatot, amelynek immár második kötetét vehetjük kezünkbe.

Gazdag népművészetünk dalait ma már öt földrészen énekl a világon szétszórt magyarság. Nincsen ebben semmi csodáltnivaló, hiszen magyarokat szinte a világ minden részén találhatunk. Az sem csoda, hogy a népdalválogatás első lemeze (a hozzátartozó kottákkal és szövegekkel) olyan nagy népszerűséget élvezett, hogy egyaránt elkapták a nyugati magyar egyesületek és cserkészcsapatok tagjai. Ami viszont valóban csodáltnivaló, hogy ez az eredeti népdal, virágének, népballada gyűjtemény egy olyan asszony gyűjtéséből, hagyatékából származik, aki csak élete első hat évét élte meg a magyar hazában.

Kokron Margó gyermekkorának első éveit Hódmezővásárhelyen töltötte. A család a háború végén hagyta el az országot, így Margó Svájcban, Argentínában, Chilében és Braziliában nevelkedett. Itt lépett be a Külföldi Magyar Cserkészszövetségbe, amely egy életre szóló élményt jelentett számára. Ennek keretében aztán egész munkásságát a külföldön felnövő magyar fiatalok nevelésének szentelte. Közel kétezer népdalt ismert és jegyzett fel azzal a céllal, hogy azokat az otthoni kultúrától elzárt fiatalokkal megismertesse. Korán bekövetkezett halála előtt csak a gyűjtemény egy részét

Legalább ezt megvilágítanák a történetek a világ és főleg az eddig vak “neutralisták” előtt! De a világ érdeklődése és szimpátiája már le is gyengült. Minden jobban érdekli őket, mint a magyar nép sorsa. Az események olyan gyorsan követték most egymást, hogy mire egy levél megérkezett, egészen megváltozott a helyzet. Vajon mire fog ez a levelem megérkezni?

Büszkék lehetünk nemzetünkre, hogy így kiállt a világ előtt a szabadságért. Tragédia, hogy el kellett buknia. De azt hiszem, Neked is érzésed, mint Nekem, hogy remélünk és imádkozunk, hogy ne ez legyen a vég, hogy jöjjön

“Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százerek ajakán.”

Ha ez a levelem az események hatása alatt pesszimista hangulatú is, azért ne ez legyen a végső érzésünk. És azt hiszem, hogy mindez csak meg kell erősítsen a buzgalomban, amivel munkánkat végezzük, a cserkészletben és egyebütt, Magyarországot.

Elfoglalt hiteitek lehetnek az amúgy is sok dolog mellett a tüntetésekre való menettel. Láttam, hogy hétfőn a N.Y. Times is megemlítette a cserkészletet (a St. Patrick-beli gyászmisével írt beszámolóban). Itt nem történt olyan sok minden, mint New Yorkban. Az én aktivitásom is csak egy itteni lapnak írt “levél a szerkesztőhöz”-ben merült ki.

Csütörtök délelőtt:

A mai Times jelentés szerint vége az utolsó kétségbeesett ellenállásnak. Vajon mire készülnek az oroszok a lengyel határnál?

A viszontlátásig búcsúzom, gyászoló és szomorodott szívvel, de a jövőben remélve.
Szeretettel ölel Gyuri

(*) Dr. Némethy György szül. Budapest 1934, + New York 1994, egyetemi tanár, nemzetközileg megbecsült kutató, a folyadékok és oldatok fizikai kémiájának szakembere, a XI. Pius aranyérem Pápai Tudományos Akadémia legmagasabb kitüntetésének birtokosa, hosszú éveken át haláláig a Külföldi Magyar Cserkészszövetségnek elnökeként dolgozott Bodnár Gábor ú.v. elnök mellett.

tudta kiadásra elkészíteni. Az ő emlékére aztán ezt a feladatot a Connecticuti Magyar Kulturális Egyesület és a Külföldi Magyar Cserkészszövetség vállalta.

A Messzi Tábortüzek sorozat második albuma Bartók Béla előtt tiszteleg a nagy zeneszerző születésének 125. évfordulója alkalmával. A 63. ének Bartók dallamával fejezi be a gyűjteményt:

“Ó, én édes jó Istenem, oltalmazóm, segedelmem,
Idegenföldön védelmem, inségemben lágy kegyerem.”

A népdalok Magyarország különböző tájairól, valamint a Felvidékről, Erdélyből, a Csángóföldről, Szlavóniából származnak. Megjelenik bennük a magyar föld minden tája, a Csitári hegyek, Mátra szele, Hernád folyója, a “Tisza vize (amely) elvitt vóna a jéges Dunába”. Csongorád is, ahol “nevelik a szép leányt”.

Az elsőrendű minőségű CD lemez egy igényes könyvecskével egészül ki, amely az énekek szövegét és kottáját tartalmazza. A Beköszöntőben az Alapítvány elnöke, Dömötör Gábor írja: “Ezúttal népdalokon kívül bevettünk néhány népballadát, valamint néhány virágéneket: elmúlt századok ismeretlen lantosainak szerelmi dalait. Továbbra is gondosan ügyeltünk mind a dallamok, mind a szövegek hitelességére, annak tudatában, hogy nemzeti kincsünkkel sáfarkodunk.”

Kiválóan alkalmas ajándék!

Érdeklődők forduljanak Dömötör Gáborhoz GMDomotor@aol.com
A CD lemez a hozzátartozó füzetrel együtt kapható a teljesítőnél: Benedek Mária, R. Gutierrez 2024, 1636 Olivus, Buenos Aires (54-11) 4799-2527 mbenedek@arnet.com.ar
Ara: US\$ 20, vagy 60 arg. peso

Szappanos István:

Megjelent a külföldi magyar cserkészlet története

1988 tavaszán, még a rendszerváltás előtt, egy fiatal szegedi történész, Marosvári Attila nem csekély bátorságról tanúbizonyságot téve a Móra Ferenc Múzeumban kiállítás rendezett a magyar cserkészlet történetéről. A látlat, amely dokumentumok és tárgyi emlékek százait gyűjtötte össze, és először adott hiteles képet e nagyszerű múltjáról, de 1945 után sárba tiport mozgalomról, óriási siker lett, fél év alatt több mint 60 ezer látogató tekintette meg. Dacolta az akkor még erős kommunista hatalommal, a kiállítás termében 1988 novemberében egy konferenciát is szervezett, ahová Bodnár Gábert, az egykori magyar cserkészlet vezetőjét külföldre menekítő Magyar Cserkészszövetség ügyvezető elnökét is meghívta. Gábor negyven év után az ő meghívására lépett először magyar földre, mert e konferencián alkalma nyílt arra, hogy szabadon beszéljen a nyugaton működő cserkészletéről. A tekintélyes cserkészvezető és a fiatal kutató között barátság szövődött. Gábor felajánlotta neki, tanulmányozza a külföldi magyar cserkészlet történetét. Attila 1991-ben utazott ki először Garfieldba, majd azt követően még többször járt ott. Első látogatásának eredménye egy újabb kiállítás lett Szegeden, amely immáron csak az emigrációban működő magyar cserkészmozgalom múltját és jelenét mutatta be a magyar közönség előtt. Elégtétel volt ez a kiállítás mindazokért a magázlatásokért és mellőzöttségért, amelyet szövetségünk a kommunizmus idősaka alatt az anyaországi hatalom részéről elszenvedni volt kénytelen.

A kiállítás korrektsége, és Attila egyenessége meggyőzte mind Gábert, mind a szövetség vezetőit, hogy ő az ember, akire a külföldi cserkészlet iratanyagának megőrzését és feldolgozását rá lehet bízni. Ezért, amikor az Intézőbizottság 1993-ban úgy döntött, hogy a szövetségi levéltár régi anyagait magyarországi közgyűjteményben helyezik el, választásuk a szegedi Móra Ferenc Múzeum Történelmi Gyűjteményére, a Fekete házra, a két nagyszerű korábbi kiállítás helyszínére esett. Attila hetekig csomagolta az iratokat, amely több alkalommal is a Magyar Külügyminisztérium segítségével jutott Magyarországra. Otthon először rendezte az anyagot és egy katalógust készített hozzá, majd 2002-re elkészült a szövetség történetének első szakaszáról szóló könyv kéziratával, az 1946 és 1956 közötti időszak monografikus feldolgozásával. A kéziratot Lendvai-Lintner Imre ügyvezető elnök segítségével számos egykori vezetőhöz eljuttatta, akik észrevételeikkel, emlékekkel segítették a szerzőt egy teljesebb kép kialakításában, hiszen – különösen az első évekből – nem mindenütt állt rendelkezésre írott forrás. A kiegészített anyag került nyomdába, s jelent meg 2004 nyarán.

A szép kivitelű, 418 oldalas könyv az emigrációba kényszerült magyar cserkészlet első, alapozó korszakát dolgozta fel. Ez az az időszak, amikor a nyugat-európai menekült-táborok barakkjaiban megszülettek az első csapatok. Ez az időszak, amikor kisbarnaki Farkas Ferenc főcserkész, és a fiatalok: Bodnár Gábor, Beodray Ferenc, Bernhardt Béla és még sok más vezető irányításával megszerveződött a szövetség, és ez az az időszak, mikor a szerte a világra szétszóródó magyar kolóniák kebelében létrejöttek az új szervezetek, amelyek központi irányítása, összefogása Bodnár Gábor garfieldi irodájából történt.

Marosvári Attila a történész szakmai alaposságával és objektívásával írta meg könyvét, minden megállapítása mögött ott vannak a források, ám a kötetben végig érződik az elismerés, a nagybecsülés is, amelyet mozgalmunk az emigrációs magyar közösségek egybetartása, a fiatalok magyarnak való megtartása érdekében tett teljesítményével érdemelt ki. Az objektív kép és a teljesítmény elismerése együtt teszi hitelessé és maradandóvá e munkát, olyan történetírói teljesítménnyé, amely méltó emléket állít szövetségünk számára. Aki meg akarja ismerni szervezetünk történetét, minden fontos dolgot megtudhat belőle, ha leemeli könyvespolcáról. Ott a helye ezért minden magyar könyvtárban, akinek fontos a külföldi magyar cserkészlet.

S miközben mi is elismerésünket fejezzük ki a szerző számára alapos és szép munkájáért, már várjuk a folytatást, hiszen szövetségünk ma is történetlenül működik, és végzi áldásos tevékenységét a nemzet érdekében, immáron harmadik-negyedik generációs gyerekeket tanítva anyanyelvre, kultúrára, néphagyományokra, egy szóval: magyarságra. Jó lenne, ha mihamarabb kézbe vehetnénk az 1956 utáni időszak történelmi feldolgozását is. Miközben megköszönjük a szerző munkáját, sok sikert kívánunk neki a folytatáshoz!

(Marosvári Attila könyve kapható a HKK könyvtárban. Melegen ajánljuk. Szerk.)

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Oktoberfest 2006: A Regösök elutaztak Córdobaba

Háromnapos „kiruccanás” a néptáncos rutinja felfrissítéséhez! Az együttes egy része részt vett október elején a hagyományos „Fiesta de la Cerveza”-n, a cordobai Villa General Belgrano utcáin megtartott vidám, nemzetközi nonstop sörözés-zene-ének-táncfesztiválon. (ZK)

Az együttes beszámolója

Október 6-án este indultunk Córdoba felé, az „Országos Sörfesztivál”-ra, amit évről-évre Villa General Belgranóban szerveznek. Bizony az Oktoberfest-et nemcsak Németországban ünneplik, hanem itt Argentínában is! És hogyan!

A 21 Regös táncos és Paola Feliú (az út szervezője és csoportfelelőse) igazán gyönyörű nagyfaluba érkezünk.

Néhányan már jártunk arrafele, cserkész-tábor alkalmából, vagy akár többször is a Regösökkel, de több évvel ezelőtt. Minden egyes alkalommal egy álmyszerű városcát találunk, ami egyre nagyobb és szebb lesz.

A Fesztivál központja a Parque Cervencero volt: egy nagy tér, ahol különböző házi söröket és német ételeket lehetett vásárolni nagy választékban, és egy hatalmas színpad, ahol minden meghívott együttes előadta a félórás műsorát. Ott táncoltunk kétszer is! Az első nap a Regös Néptánc együttes tartotta az Oktoberfest nyitását, ahol sajnos a közönség nem vett részt jelentős létszámban. Viszont már másnap, vasárnap nagy tömeg élvezte a magyar zenénket és táncainkat. A Villa General Belgrano-i polgármestertől is kaptunk köszönő diplomát!

Még az előadások előtt volt egy felvonulás az összes együttessel. Német, paraguayi, spanyol zenebandákat, sok-sok ország táncgyűjtőit, és mindenféle színes, díszes viseleteket bámulhatott meg a helybeli néző. A látogatók legfőképpen a különböző provinciákból, de más országokból is érkeztek.

Magyar zászlónkat Papp Gábor vitte és lobogtatta nagy büszkeséggel a felvonulásokon! A lányok gyönyörűen beöltözve és ajkukon állandó mosollyal... (nem egy legény csodálta meg őket!). Valószínű, hogy életükben nem fényképezték annyit a lányokat, mint ezen a hétvégén!

A Regösök igazán nagyon megállták a helyüket. Nemcsak a közönség, hanem maga a különböző néptáncgyűjtés tagjai és a fesztivál szervezői is nagy tapsal ajándékoztak meg minket. A szervezés kiváló volt! Semmi baj, fennakadás nem adódott az út és ottlétünk folyamán. Nagyon élveztük, és a csoport, habár fáradtan, de egy gyönyörű élménnyel tért haza. Ezek után jövőre is várhatjuk a következő meghívást, hogy szívesen híresztelhessek a szép magyar kultúránkat szerte az országban!

Bonapartian Edi

A Regös-együttes következő évei

Nincs kitartóbb, fegyelemre igényesebb, szervezettebb s állandó fejlődést igénylőbb munka, mint a rutinos táncosé. Ha csinálod, csak így lehet. Másképp hecc, és csak felületes élvezet.

Táncgyűjtés tagja lenni nem kis munka. Táncgyűjtés vezető lenni kész örület; tánckarvezető lenni pedig az egekbe felágaskodó tisztség. Főleg, ha mindezt «ad honorem», csupán «szenvedélyből s meggyőződésből» teszed. Végtelen, néha nem létező órákat szánsz rá az amúgy is elfoglalt életedből.

A buenosi Regös néptáncgyűjtés majdnem 50 éve szállt neki az egeknek és azóta energikusan csapkodja szárnyait a felhők s útjába akadó viharok szelei közt. Hunyorít és pislog mikor a nap fényes sugara belehasít a szemébe, s utána vissza-visszazuhan a hétköznapi edzése néha lapos, néha fényes pillanatnyi örömeibe.

Egy táncgyűjtés sok mindenre lehet büszke: fennállásának éveire, repertoárjára, gazdag színpadi viselettárára s az elért nagyobb értékű sikereire, teljesítményeire. De a «mozgásra specializált társulat» sosem engedheti meg magának a leállást a fejlődésben. Állandó változást kell színpadra emeljen, a haladást sokfokúsággal kell szüntelen bebizonyítsa, és csüggedés nélkül átviselje a táncos gárdák leváltásával járó színvonal csökkenést, kivárva, nagy türelemmel s odaadással az «új táncosok» fejlődése eredményeit.

Ehhez már nagyon ért a Regös. Hisz az 5 évtized alatt, több emberöltő művészi «születéséről» tanúskodhat, felsorolhatatlan sikergalérián vonulhatott át, s volt, hála a Jóistennek, szerencséje is, hisz mikor néhányszor úgy tűnt, hogy vége mindennek, a krízis csúcán megjelent mindig a megoldás, tudatos, szenvedélyes új táncvezető kezén. Igazából, eddig minden jól sikerült, s mostantól csak «folytatni» kell.

Együttünk élete is elérte a fél századot. Veszély nincs a láthatáron, csak tervek, szép álmok, újabb s szebb műsorszámok, mindez egy meggyőződött, kedves, komolyan tanuló tánckarvezető elképzelésében.

Új táncrendek stílusa fejlődik próbáról-próbára a cserkészház alatti számunkra bocsájtott teremben. Friss fiatal táncosok is beléptek sorainkba, és közben már a legújabb célkitűzés «izgatja» az együttest: a hatalmas 50. évfordulói műsor összeállítása. De erről még nem írok egy szót sem. Majd. Ha eljön az ideje.

(ZK, egy kimeríthetetlen néptáncos)

Modern mese: Hogy is van ez?...

Csoportmunka az, amikor sokan csinálják, amit mondok?

Volt valaha négy ember. Úgy hívták őket: Mindenki, Valaki, Bárki és Senki.

Akadott egy fontos elintéznivaló. Mindenki azt hitte, hogy Valaki elintézi.

Bárki elintézhette volna, de Senki nem tette meg. Valaki ezért méregbe jött, hiszen ez Mindenki kötelessége lett volna, viszont Mindenki biztos volt abban, hogy ezt Valaki elintézi, s közben Senki nem vette tudomásul, hogy ezt Bárki megtehetné volna...

Mindenki hibáztatott Valakit azért, amit Bárki megtehetett volna, de Senki nem tette meg... Itt a vége, fuss el véle...

HUFIVahaha

Jó kuncogást!

- Tanár úr, a múltkor arról volt szó, hogy ma előadást tart az agráról!
- Igen, de ezt későbbre halasztjuk. Most valami más van a fejemben.

Nyelvtudás a határnál

Öt vagány srác érkezik a határhoz egy új Audi Quattroval.

- Jó napot kívánok, a papírokat kérem!

- Jó napot, tessék...

A határőr némi tünődés után elkezd billegni a lábán: - Hmmm

- hmmm... Megkérném önöket, hogy álljanak félre az autóval!

- Miért, mi a gond?

- Az, hogy önök öten utaznak.

- Igen, és?

- Nos, ez egy Audi Quattro. A Quattro az ugye négyet jelent, és mint látszik, önök öten vannak, ezért nem mehetnek tovább.

- Hááá - hááá, ez marha jó poén volt, de most már talán lenne szíves visszaadni az útleveleinket?

- Mondtam, nem mehetnek tovább, egyiküknek ki kell szállni.

- De ember, hisz a Quattro az a kocsira vonatkozik!

- Amit mondtam, megmondtam.

- Na jó, akkor beszélek a felettesével!

- Az kérem nem fog összejönni.

- Hogy-hogy nem fog összejönni? Ha én a felettesével akarok beszélni, akkor magának kutya kötelessége idehívni!

- Mint már mondtam, sajnos ez lehetetlen!

- Mégis, miért?

- Mert reggel óta azzal a két fiatalemberrel veszekszik abban a Fiat Uno-ban...

Hogyan idegesítsünk másokat...

Dobolj minden szilárd tárgyon.

A papírlapokat közepén kapszold össze.

Amerre jársz, az ébresztőórákat állítsd be teljesen véletlenszerű időpontokra.

Fizess tízcentesekkel.

Jó erősen nyomd össze az összes lapos légó darabot.

Ha buszon, vagy egyéb nyilvános helyen valaki olvas, állj mögé, és a vállai fölött elnézve te is olvasd azt, amit ő.

Hívd úgy a kutyádat, hogy --Kutya--.

Bámuld a tv-t, amikor nincs műsor, és mondd azt, hogy valaki épp most üzen neked.

Allítsd be úgy a tv színeit, hogy minden ember zöld legyen. Ha valaki kérdezi, hogy miért van így, mondd, hogy neked így tetszik.

Tudasd másokkal, hogy ők csak a te képzeletedben léteznek. ÍRJ CSUPA NAGYBETŰVEL.

SZEMELVÉNYEK A HUNGÁRIA (HKK) KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1° piso, Olivos
Horario de atención al público: los viernes de 19 a 21 hs.

SZEMELVÉNYEK

- 4120 Bozzay Margit: Tizenöt éves feleség
4121 Bozzay Margit: Kenyér és szerelem
4122 Bozzay Margit: A lecke vége
817 Bromfield, Louis: Rohan a víz
615 Bús Fekete László: Szerelemből elégtelen
5209 Földi Mihály: Csillagok felé
5218 Ignác Rózsa: Szavannatűz – elbeszélések
5219 Schick Miklós: Egy világpolgár emlékezései – A szekértől az úrhajóig
5221 Karinthy Frigyes: Egy nőt szeretni
5222 Méhes György: Kolozsvári milliomosok
5223 Tolnai Lajos: Az új főispán
5228 Steel, Danielle: Kaleidoszkóp
5229 Mann, Thomas: Lotte Weimarban
5231 Coelho, Paulo: Az ördög és Prym kisasszony
5239 Milland, Audrey D.: Scarlett - Ahonnan a szél fúj
5240 Keith Newton, Agnes: Amerre a szél jár – Élet a trópusokon (Borneó)
5244 Almási Erzsébet: Bukaresti napló – Egy diplomata feleség feljegyzései 1978-1990
5245 Apor Klára: Vándormadarak - Visszaemlékezés
5247 Sava, George: Csengetnek – Egy orvos feljegyzései
5248 Maurois, André: A varázsló - vagy Chateaubriand élete

Videokazetták: VK-49 Lehár Express (operettrészletek)
VK-29 Huszka Jenő: Bob herceg (operett)
VK-125 Huszka Jenő: Lili bárónő (operett)

Libros en castellano:

- S-217 v. Harsányi, Zsolt: Rapsodia húngara: La vida de Liszt
S-228 Zilahy, Lajos: Vida serena
S-76 Wass, Albert: Devolvedme mis montañas

HUNGÁRIA

MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON - mzoldi@dls-argentina.com.ar

Vezetőségi gyűlés minden szerdán este 9-kor

Titkárság: Zumpf Gusztáv: Keddtől szombatig 18-tól 21.30-ig. Vasárnap 12.30-tól 16 óráig. Étterem: Hétköznapi (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig. Szombat-vasárnap ebéd és vacsora. Asztafoglalás 4799-8437 / 4711-0144 Sr. Omar

SUSANA SEBESS

Viajes Corporativos
Viajes de Placer
Eventos y Convenciones

FURLONG-FOX

Carlos Pellegrini 1023 Pso 12 - C1009ABU - Buenos Aires, Argentina

Tel. (54-11) 4108-3220 - ssebess@furlong-fox.com.ar

KALPAKIAN

DESDE 1922

VIAMONTE 777 - PATIO BULLRICH
UNICENTER - BUENOS AIRES DESIGN
- PLANTA INDUSTRIAL LA RIOJA -
OUTLET: VIAMONTE 700
KALPASERVICE: 4394-6400
TELÉFONOS: 4394-1285 / 4393-6023

Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160
(1646) SAN FERNANDO

Prov. de Buenos Aires - Argentina

Tel.: (54-11) 4744-2771 Fax: (5411) 4746-1779

E-mail: turul@arnet.com.ar